

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 03, 2018

Nummer 3, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:65](#) 23-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:67](#) 23-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:64](#) 23-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:62](#) 23-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:45](#) 16-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:23](#) 16-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:29](#) 09-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:17](#) 09-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:27](#) 09-01-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:19](#) 09-01-2018

RECHTSPRAAK

Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging door schending van het Tallon-criterium in verband met het plaatsen van een lokfiets?

Het middel klaagt dat het hof zijn beslissing dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging van de verdachte voor het in de zaak met parketnummer 01/019913-15 onder 1 ten laste gelegde ontoereikend heeft gemotiveerd.

Vooropgesteld moet worden dat het plaatsen door de politie van een zogenoemde lokfiets teneinde aldus personen die zich schuldig maken aan fietsendiefstal op heterdaad te kunnen betrappen, op zichzelf niet ongeoorloofd is, ook al steunt dit handelen niet op een specifieke wettelijke regeling (vgl. HR 28 oktober 2008, ECLI:NL:HR:2008:BE9817, NJ 2009/224). Het gebruik van een dergelijk lokmiddel is in het algemeen niet onrechtmatig indien daardoor (a) de verdachte niet is gebracht tot andere handelingen dan die waarop zijn opzet reeds tevoren was gericht, en (b) de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit niet zijn geschonden.

Het hof heeft vastgesteld dat de politie een in goede staat verkerende fiets heeft geplaatst in een woonwijk, tussen de bebouwing, bij een speelveldje dat was gelegen aan de achterzijde van woningen, waar doorgaans geen fietsen staan of worden gestald, dat de verdachte daar 'ineens een mooie fiets zag staan' en dat hij deze vervolgens heeft gestolen terwijl het 'niet de opzet van de verdachte is geweest om op die dag een fiets te stelen'. Het op die omstandigheden gebaseerde oordeel van het hof dat 'het opzet van de verdachte om de fiets te stelen is gecreëerd door de gebezigde opsporingsmethode van de politie' en dat de verdachte derhalve geen eerlijk proces meer kan hebben, hetgeen leidt tot niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging, is niet begrijpelijk. De enkele omstandigheid dat het aantreffen van de zogenoemde lokfiets de verdachte op het idee heeft gebracht deze te stelen, maakt het plaatsen van die fiets door de politie teneinde aldus personen die zich schuldig maken aan fietsendiefstal op heterdaad te kunnen betrappen, immers niet ongeoorloofd.

Het hof heeft zijn beslissing derhalve ontoereikend gemotiveerd. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 01/019913-15 onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:62

Zaaknummer: 16/05349

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de bewezenverklaring van het voor medeplichtigheid vereiste opzet.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het voor medeplichtigheid vereiste opzet.

Voorop moet worden gesteld dat uit artikel 47, 48 en 49 Sr, gelezen in onderling verband en samenhang, volgt dat enerzijds ten aanzien van de medeplichtige bij de bewezenverklaring en kwalificatie moet worden uitgegaan van de door de dader verrichte handelingen, ook indien het opzet van de medeplichtige slechts was gericht op een deel daarvan, en dat anderzijds het maximum van de aan de medeplichtige op te leggen straf een derde minder bedraagt dan het maximum van de straf, gesteld op het misdrijf dat de medeplichtige voor ogen stond. Het gaat bij de 'handelingen' van de dader in het bijzonder om het desbetreffende gronddelict, met inbegrip van de bestanddelen daarvan. Daarbij sluit aan dat dat opzet van de medeplichtige niet gericht behoeft te zijn op de precieze wijze waarop het gronddelict wordt begaan (vgl. HR 4 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC0780, *NJ* 2008/156 en HR 22 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BO4471, *NJ* 2011/342). Onder die precieze wijze waarop het gronddelict wordt begaan, is ook begrepen of het gronddelict al dan niet in deelneming wordt begaan; op die deelnemingsvorm behoeft het opzet van de medeplichtige dus niet te zijn gericht.

Het hof heeft blijkens zijn onder 2.2.3 weergegeven overwegingen vastgesteld dat het opzet van de verdachte was gericht op de dood van [slachtoffer] en dat de verdachte actief betrokken was bij het plannen van alsmede, tezamen met een ander, inlichtingen heeft verschaft tot de (poging tot) moord op [slachtoffer]. Gelet daarop en in aanmerking genomen hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, geeft het oordeel van het hof dat het opzet van de verdachte bewezen kan worden verklaard, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden, omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn

verstrekken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze twee jaren en acht maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:67

Zaaknummer: 15/03982

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Meijers en K. Canatan

Wetsartikelen: 48 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent de motiveringsplicht van de rechter ten aanzien van de rechtmatigheid van de afspraak met de kroongetuige.

De middelen klagen over het oordeel van het hof met betrekking tot de rechtmatigheid van de afspraak als bedoeld in artikel 226g Sv met de getuige [betrokkene 1] en de betrouwbaarheid van diens verklaringen. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Bij de beoordeling van de middelen moet het volgende worden vooropgesteld. Ingevolge het ook in hoger beroep toepasselijke artikel 360 lid 2 en 4 Sv behoort de rechter het gebruik voor het bewijs van de verklaring van een getuige met wie op grond van artikel 226h lid 3 Sv door de officier van justitie een afspraak is gemaakt, op straffe van nietigheid nader te motiveren. Dit betekent dat de rechter ervan blijk dient te geven zelfstandig de betrouwbaarheid van de verklaring te hebben onderzocht.

Mede gelet op de onder 2.3 weergegeven wetsgeschiedenis strekt de in artikel 360 lid 2 Sv bedoelde motiveringsverplichting zich niet uit tot het oordeel van de rechter omtrent de rechtmatigheid van de afspraak als bedoeld in artikel 226g lid 2 Sv. Reeds in het gebruik van de verklaring van de getuige met wie de afspraak is gemaakt, voor het bewijs ligt besloten dat de rechter niet tot een andersluidend oordeel ter zake van de rechtmatigheid is gekomen dan in de beschikking van de rechter-commissaris als bedoeld in artikel 226h lid 3 Sv is vevat. Dat laat onverlet dat indien de rechter afwijkt van een door de verdachte uitdrukkelijk onderbouwd standpunt ten aanzien van de rechtmatigheid van die afspraak, hij gehouden is in het bijzonder de redenen op te geven die daartoe hebben geleid op grond van artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv.

Blijkens zijn onder 2.2 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat de verklaringen van [betrokkene 1] voor het bewijs kunnen worden gebruikt, omdat de inhoud hiervan consistent is en voor een groot deel bevestiging vindt in technische bevindingen, aangiften en de verklaringen van medeverdachten. Hiermee heeft het hof toereikend tot uitdrukking gebracht dat en waarom het de tot het bewijs gebezigde verklaringen van [betrokkene 1] betrouwbaar acht. Voorts heeft het hof, mede in aanmerking genomen dat het heeft vastgesteld dat de verdediging in hoger beroep de rechtmatigheid van de afspraak met

[betrokkene 1] niet heeft betwist, zijn oordeel over de rechtmatigheid niet onbegrijpelijk gemotiveerd.

De middelen falen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zestien jaren. In de omstandigheid dat de Hoge Raad eerst uitspraak kan doen nadat meer dan 28 maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, vindt de Hoge Raad aanleiding de opgelegde gevangenisstraf te verminderen met zeven maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijftien jaren en vijf maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:64

Zaaknummer: 17/00194

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 226g Sv en 360 Sv

RECHTSPRAAK

Hof heeft geen blijk gegeven van een afweging tussen alle betrokken belangen bij de beoordeling van het aanhoudingsverzoek en derhalve is de afwijzing ontoereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal B.F. Keulen heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, tot vermindering daarvan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Blijkens dat proces-verbaal heeft vervolgens het onderzoek ter terechtzitting plaatsgevonden in afwezigheid van de verdachte, maar in aanwezigheid van de op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadvrouw, en is het gesloten.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit de motivering van het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof de mogelijkheid tot schorsing van het onderzoek tot een later tijdstip op de dag onder ogen heeft gezien, noch dat het deze afweging van belangen heeft gemaakt. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:65

Zaaknummer: 15/04617

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 279 Sv

RECHTSPRAAK

Was er sprake van een oogmerk om valse bankbiljetten als echt en onvervalst uit te geven?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 3 voor zover inhoudende dat de verdachte het oogmerk had de valse bankbiljetten als echt en onvervalst uit te geven, ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens zijn onder 2.2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat de verdachte het oogmerk had de valse bankbiljetten als echt en onvervalst uit te geven of te doen uitgeven. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting, is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad het volgende in aanmerking.

Uit de gebezigde bewijsmiddelen blijkt dat het hof heeft vastgesteld dat in de auto waarin de verdachte zat 25 valse bankbiljetten van € 500 zijn aangetroffen, dat de verdachte heeft erkend dat het valse geld van hem was, dat hij dat geld in zijn bezit had gekregen via een ander, dat de verdachte wist dat het geld vals was, dat hij wist dat hij vals geld niet in zijn bezit mocht hebben en dat de verdachte het geld op de bewuste dag had meegenomen en in zijn vest had gestopt. Aan deze feiten en omstandigheden heeft het hof de gevolgtrekking kunnen verbinden dat de verdachte de valse biljetten met de bedoeling om deze in omloop te brengen had meegenomen, waarbij het mede betekenis heeft kunnen toekennen aan de omstandigheid dat de verdachte geen verklaring heeft gegeven waarom hij het valse geld bij zich had.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:45

Zaaknummer: 16/04503

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: E.M. Witjens

Wetsartikelen: 209 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging wegens schending van het ne bis in idem-beginsel ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Het middel klaagt dat het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de strafvervolging van de verdachte wegens schending van het ne bis in idem-beginsel ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Blijkens de onder 2.3.2 genoemde bepalingen is het opleggen van een EMA een bestuurlijke maatregel die erop gericht is deelname aan een cursus over alcohol en verkeer af te dwingen. Deze strekt tot bevordering van de rijvaardigheid of geschiktheid, vereist voor het besturen van een motorrijtuig, met het oog op de verkeersveiligheid. Het opleggen van de EMA vloeit voort uit het vermoeden dat de houder van een rijbewijs niet langer beschikt over die rijvaardigheid dan wel geschiktheid. Ook zonder strafrechtelijke vervolging of veroordeling kan een dergelijk vermoeden bestaan en dus een EMA worden opgelegd.

Gelet op dit een en ander is de oplegging van een EMA niet punitief van aard (vgl. EHRM 7 november 2000, nr. 45282/99 (*Blokker/Nederland*) en ABRvS 28 juni 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1711).

Het oordeel van het hof dat erop neerkomt dat het Openbaar Ministerie het recht tot strafvervolging van de verdachte niet verliest door de enkele omstandigheid dat in verband met hetzelfde feit – de bewezenverklaarde weigering mee te werken aan de ademanalyse – een EMA is opgelegd, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin ontoereikend gemotiveerd. Anders dan het middel betoogt, gaat een vergelijking met de uitzonderlijke situatie als bedoeld in HR 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:434, *NJ* 2015/256 over het alcoholslotprogramma niet op.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:23

Zaaknummer: 16/01513

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 68 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat de verbeurdverklaring van het in beslag genomen geldbedrag onvoldoende met redenen is omkleed.

Het middel klaagt dat de verbeurdverklaring van het in beslag genomen geldbedrag onvoldoende met redenen is omkleed.

Blijkens zijn onder 3.3 weergegeven overwegingen heeft het hof geoordeeld dat het in het middel genoemde geldbedrag geheel of grotendeels door middel van het bewezenverklaarde is verkregen. Dit oordeel is, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat ten laste van de verdachte is bewezenverklaard – kort gezegd – het aanwezig hebben van verdovende middelen. De bestreden uitspraak is in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:17

Zaaknummer: 16/03274

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 33a Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het bewezenverklaarde niet alle bestanddelen van artikel 41 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994 bevat.

Het middel klaagt dat het in de zaak met parketnummer 16-006963-14 bewezenverklaarde niet oplevert 'Overtreding van artikel 41 lid 1, aanhef en onder b van de Wegenverkeerswet 1994, meermalen gepleegd', aangezien het bewezenverklaarde niet alle bestanddelen van artikel 41 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994 bevat.

De hiervoor weergegeven tenlastelegging is toegesneden op artikel 41 lid 1 aanhef en onder b WVV 1994 en houdt het verwijt in dat de verdachte een motorrijtuig op de weg heeft laten staan en daarmee op de weg heeft gereden, terwijl op dat motorrijtuig een teken was aangebracht waardoor – kort gezegd – de herkenning van het kenteken werd bemoeilijkt.

Ingevolge artikel 41 lid 2 aanhef en onder a WVV 1994 is bestanddeel van het desbetreffende delict dat de verdachte als eigenaar, houder of bestuurder 'wist of redelijkerwijze kon vermoeden' dat op het motorrijtuig een dergelijk teken was aangebracht.

In aanmerking genomen dat de tenlastelegging en de bewezenverklaring niet het laatstgenoemde bestanddeel bevatten, heeft het hof het bewezenverklaarde ten onrechte gekwalificeerd als 'Overtreding van artikel 41 lid 1, aanhef en onder b van de Wegenverkeerswet 1994, meermalen gepleegd'.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het in de zaak met parketnummer 16-006963-14 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:29

Zaaknummer: 16/05000

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 41 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Falende klachten over bewezenverklaarde oplichting.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de bewezenverklaring in de zaak met parketnummer 16/193722-13 onder feit 2 en de strafoplegging, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, met verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde in de zaak met parketnummer 16/193722-13.

Blijkens de hiervoor weergegeven bewijsvoering heeft het hof onder meer geoordeeld dat de verdachte, door bij de aflevering van de eerder door hem bestelde fietsen te zeggen dat hij het verschuldigde bedrag wilde pinnen, maar dat zijn bankpas kapot was en door toe te zeggen het verschuldigde bedrag over te maken op de bankrekening, de aangever en de fietsenwinkel door een samenweefsel van verdichtsels heeft bewogen tot de afgifte van twee fietsen. Voorts heeft het hof vastgesteld dat de verdachte de fietsen bewust niet heeft betaald en ze vervolgens heeft doorverkocht.

Bij het gebruik van een samenweefsel van verdichtsels gaat het in de kern om gesproken en/of geschreven uitingen die bij die ander een op meer dan een enkele leugenachtige mededeling gebaseerde onjuiste voorstelling van zaken in het leven kunnen roepen (vgl. HR 20 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2892, *NJ* 2017/158, r.o. 2.3.2).

Uit de onder 4.2 weergegeven omstandigheden blijkt dat de verdachte aan de aangever een op meer dan een enkele leugenachtige mededeling gebaseerde onjuiste voorstelling van zaken heeft gepresenteerd. Gelet hierop geeft het oordeel van het hof dat sprake is van een samenweefsel van verdichtsels niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, faalt het.

In de beslissing van het hof ligt voorts als zijn oordeel besloten dat [betrokkene 1] en fietsenwinkel [A] door verdachtes handelen zijn bewogen tot de afgifte van de fietsen en dat

in het onderhavige geval de in het algemeen in het maatschappelijk verkeer vereiste omzichtigheid niet tot een ander oordeel noopt. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. Het middel faalt ook in zoverre.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde in de zaak met parketnummer 16/122268-15.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte door als een bonafide klant een bestelling te plaatsen van in elk geval 45 gebakjes de medewerker van de banketbakkerij heeft bewogen tot afgifte van drie gebakjes en bonbons. In dat verband heeft het hof tevens vastgesteld dat de verdachte bij het plaatsen van de bestelling een valse naam en een vals adres heeft opgegeven alsmede een telefoonnummer waarvan later bleek dat het niet in gebruik was. Voorts heeft het hof vastgesteld dat de verdachte heeft gezegd dat hij bij het ophalen van de bestelling het verschuldigde bedrag in één keer zou voldoen, waarna hij drie gebakjes en bonbons heeft meegenomen zonder deze te betalen, in welk verband het hof heeft overwogen dat dat die bestelling slechts was bedoeld om – zonder hiervoor meteen te hoeven betalen – de afgifte van bonbons en gebak te bewerkstelligen.

Gelet op deze vaststellingen, in onderlinge samenhang bezien, en in aanmerking genomen hetgeen de Hoge Raad in zijn arresten van 20 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2889, *NJ* 2017/157 en ECLI:NL:HR:2016:2892, *NJ* 2017/158, heeft overwogen, geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:27

Zaaknummer: 16/03661

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof ‘te duchten levensgevaar’ als bedoeld in artikel 161bis Sr toereikend gemotiveerd?

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde feit.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring voor zover het betreft het te duchten levensgevaar ontoereikend is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 161bis Sr. Daarom moet het in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende begrip ‘indien daarvan levensgevaar voor een ander te duchten is’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in dat artikel.

In artikel 161bis Sr is straf bedreigd tegen onder anderen degene die opzettelijk een ten opzichte van een elektriciteitswerk genomen veiligheidsmaatregel verijdelt, terwijl daardoor levensgevaar voor een ander te duchten is. Om in rechte het levensgevaar als vaststaand te kunnen aannemen, is vereist dat uit de inhoud van wettige bewijsmiddelen volgt dat dat levensgevaar inderdaad te duchten was. Dit betekent dat het levensgevaar ten tijde van het verijdelen van de veiligheidsmaatregel naar algemene ervaringsregels voorzienbaar moet zijn geweest. Van die vereiste voorzienbaarheid zal in de regel geen sprake zijn indien zich doorgaans geen personen in de nabijheid van het betreffende elektriciteitswerk bevinden.

Nu uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat de verdachte en zijn mededader door de stroomvoorziening ten behoeve van een door hen opgebouwde en ook tijdens hun afwezigheid in werking zijnde hennepkwekerij een erg brandgevaarlijke situatie in het leven hadden geroepen door de ten opzichte van een elektriciteitswerk genomen veiligheidsmaatregelen te verijdelen, dat dit geschiedde in twee slaapkamers in een hoekpand met houten vloeren op de derde etage van een portiekflat, terwijl de aangrenzende woningen bewoond waren onder meer door een gepensioneerde buurman die veel thuis was, kunnen de bewijsmiddelen het oordeel van het hof dragen dat naar algemene ervaringsregels levensgevaar voor anderen voorzienbaar was. Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-01-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:19

Zaaknummer: 16/02031

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 161bis Sr